

Ga weer op stap vandaag, het is zonnig, al een paar dagen heerlijk weer.

Heb een andere iPhone bij me, gekregen van m'n zoon die hem over had vanwege nieuwe baan. Al ben ik iPhones gewend, ik kon de spraak interface voor Notities op de nieuwe iPhone niet vinden. Dus even zitten puzzelen terwijl ik op de trein zit te wachten. Nieuwe knopje hadden ze goed verstopt, maar nu toch gelukt. Soms voel ik me zo'n enorme digibeet - maar meestal lukt het uiteindelijk toch wel om te vinden wat ik zoek. Kan niet meer zonder het inspreken van deze notities. Het is vast een verslaving ....

Stap uit op station Culemborg, daar kom ik heel vaak langs maar stap er eigenlijk nooit uit. Ik zou ook niet weten waar de bushalte is hier, maar daar zijn vast bordjes voor.

Het is vandaag trouwens de grote bloesem-bomen-loop-uit-dag, de dag waarop de eerste magnolia bloeien. Dat is altijd zo bijzonder. Doet maar denken aan de tijd van de dino's want de magnolia's zijn levende fossielen. In mijn gedachten zie ik er een paar kleine dinosauriërs onder een magnolia, ze strekken zich uit in de zon en ontrollen hun lange staart. Dat ga ik eens even aan NedeR vertellen, dat van die staart.

Met de bus van Vianen Lekbrug Oost naar Vianen Lekbrug West kom je twee keer de Lekbrug over, dat was een onverwacht genoeg. Je ziet de rivier heel mooi liggen - maar waarom die buschauffeur de brug neemt? Brug, klaverblad, klaverblad, en weer de brug. In plaats van in Vianen onderdoor te rijden. Ik vroeg het de chauffeur, die vertelde dat hij bij Oost al op de oprit van de snelweg zit en wel dóór mag maar niet terug. Nou, heb ik even een gelukkie. Hij verontschuldigde zich voor de hobbelige rit – wat ik niet gemerkt had – hij is de route nog aan het leren en kan nog niet goed genoeg anticiperen. Niets van gemerkt, ik.

Oh en ik riep al wat over de magnolia's, maar het speenkruid is ook uit, veel nederiger, maar ook wel heel erg leuk. Eigenlijk ben ik natuurlijk een wandelende tuinier - wat me opvalt zijn de plantjes

Er blijkt een Vianens bos te zijn, daar loop ik nu langs. Het bos begint groen te worden, alsof een lijntekening plotseling ingekleurd wordt met voorzichtige aquarel kleuren.

Ik duik onder de snelweg door via een lichtelijk griezelige vol grafitti staande tunnel, maar toen kon ik de dijk op en op de dijk lopen daar word ik opgewekt van

Ik laat me door een klein poortje verlokken om nog even Vianen in te lopen. Heel leuk dijkachtig weggetje met huizen aan weerskanten, dit was vast de dijk vóór de grote dijk. Kwam 't ziet er vredig uit. Niet alsof er water gaat komen.

Hier links wil ik wel wonen: op de éne dijk en achter de andere, de grote. Lekker veilig, hoewel, misschien.

Ik spreek een man en vrouw met kinderwagen aan. Vraag ze of ze hier wonen – ja – en of ze zich zorgen maken over water – nee. Zij wonen achter de dijk en da's wel veilig, denken ze. Als ik ze vertel dat ik me daar wel zorgen over maak kijken ze een beetje zorgelijk terug en besluiten de centjes die ze in hun zak hebben in mijn bus te stoppen .

Ik moet hier jammer genoeg linksaf had best nog wat verder op deze dorp-dijk willen lopen. Maar ik ga naar de pont, en noteer Vianen in mijn 'plaatsen om terug te komen' lijst. Daar staan ook Zevenbergen en Bergen op Zoom en de dijk langs de Biesbos op – he, misschien kan ik de hele wandeling wel nog een keer doen. Gelukkige gedachte? Soms kan je ook wel een beetje slachtoffer zijn van je eigen goede voornemens.

Ik loop dus door de uiterwaarden naar de pont. Er is een erehaag van bloeiende sleedoorn, wat prachtig. In de verte zie ik die brug die ik met de bus dus al twee keer gehad heb.

Had de pont net kunnen halen, maar wil eerst genieten van de plek hier bij de pontsteiger - geen haast. Het ruikt hier verrukkelijk en mijn jas kan uit.

Aan de overkant van de Lek, in Nieuwegein, hebben ze hun eigen versie van de Vlaamse Wal gebouwd, daar ritselt het van de appartementengebouwen. De bewoners hebben vast allemaal heel mooi uitzicht op het water, maar vanaf hier ziet het er een beetje ongemakkelijk uit

Ik stel sommige vormen van maakbaarheid dus meer op prijs dan andere. wat een interessante gedachte is. Wat wel en wat niet? Niets bestaat zonder het andere. Ik loop hier lekker nostalgisch veerpont te varen, maar dat kan dankzij (lelijke) spoorwegen en (op afstand best redelijk uitziende) bruggen waar (lelijke) bussen over rijden. Het grijpt allemaal in elkaar. Zelfs de loop van de rivier is gemaakt en de pont steiger is gemaakt en alle huizen achter me in Vianen (mooi) en voor me in Nieuwegein (lelijk) zijn gemaakt. En wie ben ik dan om daar een beetje in te redigeren en te editen en te zeggen dit bevalt me wel dat bevalt me niet. Het is een systeem waarvan we hopen dat het robuust is. Maar daar zet ik dus wel vraagtekens bij.

Er gaat een wandelclub mee op de pont, die zijn gezellig aan het kletsen ik stoor ze maar niet.

Maar met een dame die duidelijk niet bij de club hoort heb ik een gezellig gesprekje. Ze maakte geen zorgen over het water, ze zegt "de Afsluitdijk hebben ze net onder handen genomen" (daar zijn de 'ze' weer waar we zo'n groot vertrouwen in hebben). "Dat kan wel weer 100 jaar door". Zij voegde de daad bij het woord: woonde vroeger in Vianen en is de rivier overgestoken naar Nieuwegein. Ze zegt "allebei even veilig". Ik help het haar hopen en gezien ons beider leeftijd denk ik ook wel dat wij het nog wel gaan redden.

Ik zit weer even op een bankje aan de overkant, die nu deze kant is dus, en ik zie links en rechts twee snelwegbruggen, van de A2 en de A27. Heb ik het idee dat ik vandaag voor het juiste tempo heb gekozen.

De kerk van Vreeswijk slaat twaalf slagen, en even later slaat de kerk van Vianen twaal slagen terug. Die echo is zo prachtig over het water. Sommige momenten wil je wel voor altijd bewaren.

Even verderop neem ik afscheid van het rivierengebied. Ga stukje noord-op, langs het Lekkanaal. Deze omgeving ziet er veel zakelijker uit

Sommige mensen lopen zo afgesloten! Zonnebril op, grote koptelefoon op, ik durf ze niet eens een vraag te stellen. Waarom ga je buiten wandelen en sluit je dan al je aandacht af? Ik probeer het landschap juist met al m'n zintuigen in te drinken. Misschien ben ik daarom ook wel zo moe, na afloop, niet alleen mijn benen maar ook mijn brein.

Hier kan ik kiezen tussen de weg die Groningenhaven heet of de weg die het Schipperspad heet het gaat hier allemaal over varen. Om langs het Lekkanaal te gaan kies ik het Schipperspad.

Het is wel vreemd trouwens dat we dit land beveiligen tegen water maar het ook kwetsbaar maken door er zoveel kanalen kris kras doorheen te graven. Dat geeft het water weer toegang. We baggeren de Nieuwe Waterweg constant uit, een toegang voor de zee die we zelf hebben gegraven. De zee ligt natuurlijk op de loer om daar het land binnen te komen.

Hier zie ik hoe een containerboot aanlegt. Dat doet ie bijzonder voorzichtig, met hele trage bewegingen. De containers zullen wel denken "zijn we d'r bijna zijn we d'r nog niet".

Ik spreek twee wandelaars, man en vrouw. De man: "ja het is wel heel spannend geweest hier, want er was gebrekkig onderhoud gepleegd aan de plofsluis, en dat was kantje boord vorig jaar". "Maar we stoppen honderden miljoenen in die dijken dat gaat ons echt wel veilig houden tegen het water, ze weten wel wat ze doen."

Daarna sprak ik een schipper die net z'n auto aan wal had gezet. Over zijn leven aan boord, en dat ze hun kinderen naar een schippers internaat waren geweest. Hij heeft nu een huis aan de wal, waar zijn vrouw en jongste dochter wonen, en hij in het weekeinde. "Had ik veel eerder moeten doen" zei hij, nooit meer gezeur aan boord." Hij vervoert graan, had net gezorgd dat ze in Lieshout voldoende graan hadden om het carnavals bier te brouwen. Over waterveiligheid zei hij, met een twinkeling in z'n ogen "zolang ik aan boord ben, maak ik me geen zorgen". Maar verder eigenlijk ook niet zo heel erg veel. Hij dacht - net als de vorige wandelaars - het zal wel goed gaan, ze zullen het wel in de hand houden.

In de verte duiken nu een aantal grote flats op die ik herken als Utrecht. Kijk, zo rijg ik de stukjes Nederland die ik ken als kralen aan een snoer aan elkaar. Met de wandelingen als het snoer, dus. Mooi beeld.

Hier mag ik twee bruggen over, het Lekkanaal en het Amsterdam-Rijnkanaal. Er zit veel waterhistorie in die woorden: Lek, Rijn als rivieren, kanalen als gegraven waterwegen, en Amsterdam als dam in de Amstel.

In de verte zie ik de domtoren, dat is fijn, de navel van zo niet de gehele wereld dan toch Nederland.

Ik stapte eerst de rivieren over van Zuid naar Noord, en heb nu het gevoel dat deze kanalen de overstap West naar Oost markeren. Ik heb dus twee soorten waterscheidingen overgestoken. Ik zou zeggen 'natuurlijk' versus 'gemaakt' maar de loop van de rivieren heeft ook niets natuurlijks meer. Alleen het feit dat al dat water naar de zee moet, dat is natuurlijk.

Zit even uit te rusten op het talud van de brug. Hier komt een Utrechter een gezellig praatje maken. Hij heeft een landje bij een boer hier in de buurt, al 40 jaar, en maakt zich geen enkele zorg dat dat ooit zal onderlopen "ze hebben de boel hier goed voor mekaar". Hij weet wel precies waar het water hier kan komen bij overstroming, en ook hoe het weer weg zou lopen. Maar dat dat gebeuren kan, nou, nee, daar ligt hij niet wakker van. Ik krijg nog een lokale geschiedenisles, over hoe de wegen hier liepen vóór kanaal en snelweg de boel overhoop gooiden – "mooi aangelegd, maar voor ons als bewoners wel lastig".

Ik dacht dus dat ik van het water weg liep, het boerenland in, maar ook hier loop ik langs goed onderhouden water: een boerensloot, met bruggetjes naar de erven. De narcissen langs de slootkant buigen zich naar hun spiegelbeeld. Toch wel fijn als er dan weer een verhaal boven komt borrelen in mijn brein, van hoe de narcis z'n naam kwam. We see a landscape through a sea of tropes.

Waar ik nu loop is het land van de hele kleine appelboompje. Die gaan doen wat ook hele kleine appelboompjes niet kunnen laten, namelijk: bloeien

Ik loop om het Fort bij 't Hemeltje heen, het fort is beschermd door een gracht. Ik hoop op een bruggetje verderop zodat ik ook op het fort kan klimmen. Vertically challenged, ben ik? Wanhopig op zoek naar hoogte? Zie nog geen brug, ruik wel veel mest

Ik vond de ingang naar het fort, liep er in, beklom een van de mens-gemaakte heuvels. Dat zit wel lekker, in de zon, beetje in de wind, een wonderlijk gevoel maar solide gevoel van 'hoog'.

Loop onder het spoortunneltje door en zie de A12, daar staat file. 't Is alweer die tijd van de dag en, en voor even bewegen de auto's daar en ik hier ons op hetzelfde tempo. Ik heb helemaal niets met dat file gebeuren. Totdat ik weer naar huis wil natuurlijk, dan ga ik met de bus en met de trein. De maakbaarheid heeft hier twee snelheden. Ik heb een heel ander beeld van het landschap dan de mensen die daar

in de file staan. Omdat ik stap na stap zet, en zij alleen het gaspedaal in hoeven te drukken.

Ik loop nu op de Marsdijk, vergeleken bij die hele hoge dijk bij Vianen is dit echt een peuter. Ze hebben hier het groene maatpak I( de bomenrijen langs de ruilverkavelingswegen) helemaal netjes gerepareerd. Aan de leeftijd van de bomen is goed te zien waar de lap is gezet . De bas van deze bomen (zijn het elzen?) heeft een geheimschrift.

Oh en bij het fort begint de sleedoorn te bloeien. Daar ben ik dol op. Maar ik neem geen takjes mee naar huis. Mag niet, mag niet, mag niet.